

המשטרה ביצעה שרשרת של שגיאות-והשבוע נשארה התעלומה

אנאטומיה של חמ

ציון - ביום הזיכוי

משטרת ישראל נחלה השבוע את אחת ממפלוליה החמורות ביותר, בוי רה הפלילית. היא יצאה מנוצחת במאבק משפטי שנמשך כשנתיים רצופות וניכשלה באחת ממשיותיה היסודיות ביותר: גילוי והעמדתו לדין של רוצח שביצע מעשה רצח מחריד.

כאשר התקרב מועד סיום משפטו של ציון סלומון, שהואשם עלידי המשטרה - תחילה ברצח אשתו, ואחר כך מחוסר הוכחות מספיקות, בהריגתה בלבד - היה ברור גם לחביעה הכללית כי צפויה לה מפלה. ניצוגי התביעה עצמם הכירו בעובדה זו

זמן רב קודם לכן. לאמיתו של דבר, המא בק היה אבוד מרגע בו הועבר מידי ה משטרה לידי התביעה.

במשדר פרקליט מחוז תל אביב היתה כבר קיימת דעה אחידה בקשר להגשת ה משפט נגד ציון סלומון, אחרי מסקנות ה חקירה המוקדמת: כל אנשי הפרקליטות ש טיפלו בעניין התנגדו להגשת המשפט.

אמר אחד מנציגי התביעה, עוד בתחילת המשפט: "התחננו בפני היועץ המשפטי, חיים כהן, שיתיר לנו שלא להמשיך בתהלי כים המשפטיים. חזינו בכל יום להודעה כזאת מצידו, שתשחרר אותנו מן הסיט הזה. אך הודעה כזאת לא באה. בלב כבד ובידיעה ברורה מראש מה תהינה התוצאות, נאלצנו להתחיל בבירור מייגע, יקר וטיפשי."

השבוע הביעו שלושה שופטים מחוזיים בלשון שאינה משתמעת לשתי פנים את מה שהרגישו כבר אז ניצוגי התביעה. קבעו השופטים בפסק דינם:

"לא יכולנו לקבוע שיד הנאשם היתה ב מות אשתו... יש מקום לספק, שהנאשם רשאי ליהנות ממנו. אנו מחליטים לזכות את הנאשם."

רשונות משטרתיות

יכיוו של ציון סלומון היה צפוי מראש, לא משום שהיה גלוי וברור שבעלה של הנרצחת הוא חף מפשע. הוא היה הכרחי כמעט כתוצאה מעבודת חקירה רשלנית, שלא טרחה לאסוף הוכחות ברר

רות כדי להרשיע את האדם שאותו האשי מה המשטרה בהאשמה החמורה ביותר - או כל אדם אחר. רשלנות זו היא חמורה פי כמה, נוכח העובדה שרצח אביגיל סלומון, בתוככי קיבוץ גבעתי-ברנר, לא בוצע בחלל ריק. מאחורי מעשה הרצח הסתעפה שורה שלמה של קשרים ויחסים מסוכנים. אחד מהם חייב היה להוביל אל הרוצח.

מה אירע, איפוא? כיצד הצליח רוצחה של אביגיל סלומון להימלט מידו הארוכה של התוקף? כדי להבין מדוע הרוצח, יהיה הוא אשר יהיה, מסתובב עדיין חופשי, יש לע רון ניתוח של אחר-המחת של החקירה ה משטרתית בפרשת אביגיל סלומון. רק ה אנטומיה של חקירה זו עשויה להסביר את כישלונה החרוץ של המשטרה בפרשה.

השגיאה: בחירת חשוד מראש

חקירת המשטרה היתה חייבת להס תיים בכישלון. היא היתה כישלון חרוץ מהרגע הראשון, כמעט בטרם החלה. ביום רביעי בצהריים נמצאה גופתה של אביגיל סלומון בליפט רעוע ובודד, בחלקו המזרחי של הקיבוץ. המשטרה הוזעקה. היא הגיעה בחיל גדול של חוקרים, גששים ופאתולוגים. כל אלה פשטו על הסביבה וריחרחו כאחת נפשם.

הם היו עוללים לגלות עקבות אמיתיים, כעבור זמן-מה, לולא גילו לפתע עניין מפתיע ודקא בבעלה של הנרצחת. היתה זו השגיאה הראשונה של החקירה, שבעיקר

בוחה באה שרשרת שלמה של שגיאות אחרות - שאחת קשורה בשגיאה. כאשר ראה פקד מנשה שקמוני, המשחזר הראשי של המשטרה, את אביגיל סלומון המוטלת ארצה, הוא בתן אותה לרגע והח לט מיד מהיו החשוד. ציון סלומון נראה בעיני שקמוני שקט מדי.

שקמוני הוניה את חיפושיו וחיסטויו ב סביבה, התרכו כולו בבחינת אופיו והתנה גותו של ציון. הוא ערך חיפוש בביתו ואף במיטתו. הוא בדק את ידיו ואת גופו. הוא האיר את פניו בפנס חשמלי רב-עוצמה. כאשר סיים, היו הכל מרוצים. שקמוני המומחה קבע כמעט ללא ספק כי ציון עלול להתלסל, להיות הרוצח, לאור התנהגותו המזרחית והמחשית.

לו דחה שקמוני במקצת את קביעתו, לו פישפש יותר בעברו של ציון ובאופיו ה מיוחד, היה חוסך לעצמו ולמשטרה אינעי מויות מרובות. כי ציון היה מאז ומתמיד ידוע כאדם שקט באופן קיצוני. לשקמוני היה נודע, לו אך סרח לשאול את משפחתו ואת מכריו של ציון מהודו, כיצד נשאר ציון סלומון שקט ושלח בעת שריפה עצומה שפרצה בשכונתם בבומבי ואשר אימה להכחיד את המקום כולו. ציון היה אז ה חזי שלא נתקף היסטריה איומה. הוא פשוט לא היה מסוגל להתרגש.

הזנחה ואמונות תפלות

שקמוני החליט מה שהחליט וקר ה חקירה היה מעתה ואילך מחוייב ה

בפעם הראשונה: ציון סלומון

יו רגעים שפחדתי מאור. אבל כל הזמן האמנתי. האמנתי שיקרה מה שקרה השבוע, סוף סוף. האמנתי שאומנם ימצאו השופטים שאני אינני אשם ואצא. אני מאמין גם כי יום אחד, אינני יודע מתי, יתגלה רוצחה האמיתי של אשתי האהובה, אביגיל, ויתן את הדין על מעשהו הנוורא.

היום אני חושב שחלמתי חלום רע. אינני יכול לתאר לעצמי שדברים כאלה היו יכו לים לקרות במשפחתנו. תמיד חושבים ש דברים כאלה יכולים לקרות רק לאחרים. הדבר האחרון שכאב לי קרה כבר לפני הסוף. כשאמר לי התובע במשפט שאני משקר, עמדתי לפני השופטים ונשבצתי - והוא אמר לי שאני משקר. לו היתי עושה את הדברים שאמר שעשיתי, הייתי מודה שעשיתי אותם. אנחנו אנשי-כבוד. מי שמכיר את משפחתנו, יודע שאנחנו אנשי-כבוד. תמיד היינו ותמיד נשא כאלה. ההיסטוריה של המשפחה מחייבת אותנו.

אני, בן לעדת בני-ישראל, וילד בומביי, היו לי שני אחים גדולים יותר, פנחס ו אהרון ושתי אחיות - רחל ואחות נשי ארה בבורו. הורי עסקו בענייני-טבות. אבי, מלכיאלי, ניהל חברת ביטוח גדולה. סימתי את לימודי בקולג' ונכנסתי לעסקי הביטוח יחד עם אבי.

הכרנו בבומביי את משפחת דניאל. אחת הבנות שלה היתה לאה, והיותר צעירה - אביגיל. בשנת 1947 התחתן אחי, פנחס, עם לאה. שנתיים אחרי כן נשאתי אני לאשה את אחותה אביגיל. אחרי שנתיים נולד לנו הילד הראשון. קבעור שלוש שנים נולד ה שני. כשהוא היה בן שלושה חודשים, בערך באוקטובר 1954, עלינו ארצה עם משפחתי. ישר משה-התעופה בלוד באנו לגיבעתי ברנר, ומאז היינו חברי קיבוץ.

לא באנו יחד עם הקבוצות ההודיות הגדו לות, שהסוכנות הביאה על חשבונה. אנחנו בעצמנו שילמנו את הנסיעה. היינו מספיק עשירים בשביל זה. היה לנו טוובייקר מפואר. מכרנו אותו, חיסלנו את העסקים שאבא ניהל במשך קרוב ל-50 שנה, ו

החלטנו לעלות לארץ ולהשתקע בה לתמיד. פנחס אחי היה יושב-ראש האגודה הציונית וחבר הוועד המרכזי של ההסתדרות ה ציונית בבומביי. אבא דתי, הבנים לא דתיים, אלא מאמינים, וביום-כיפור הולכים לבית הכנסת. אבל למרות זאת אנחנו מעשנים וגוסעים בשבת.

משפחתנו היא מהמפורסמות ביותר בהודו. סבנו שירת בצבא הבריטי, וזכה שם לאות הצטיינות גבוה מאוד, כמפקד על גדוד בחיל הפרשים, דברים שכאן רואים אותם כיום רק בסרטים. הוא זכה לכוכב הודו זה עיסור גבוה מזהב.

בהתחלה, שכבאנו לקיבוץ, עכדתי ב משתלה; אחר-כך שנה וחצי במטבח; כמה שבועות בפרוס; שנה בבית-חרושת; כחוד שיים וחצי במכבסה; ובסוף התחלתי לעבוד במאפייה. שם עבדתי עד הסוף הרע - עד מותה של אביגיל.

אשתי אביגיל עבדה בהתחלה במטבח-הורים. אחר כך, תקופות שונות, בבית-חרושת, במשתלה, בפרוס, בבית-הספר ושנה וחצי - בבית הבראה. מאוחר יותר היא עברה לעבוד בבית-הספר, שם עבדה גם לפני מותה.

אביגיל לא חזרה

יחד איתנו באו לקיבוץ עוד משפחות של הורים, וגם משפחת מאיר ראובן. רובם עזבו את הקיבוץ. אני חושב שבגלל שתי סיבות. ראשית, האוכל לא התאים להם. ושנית, הבחורות היו צריכות לעבוד. דבר זה לא מקובל בהודו, שהבחורות נשואות צריכות לעבוד.

אנחנו נשאנו, כי היינו מרוצים מהאוכל, ולפי דעתנו טוב שגם הבחורות עובדות. גם החברה בקיבוץ מצאה חן בעינינו, והי ילדים התרגלו למקום ואהבו את הקיבוץ ואת החיים בו.

לפני שעברתי לעבוד במאפייה, אמר לי מנהל-העבודה במכבסה, אברהם, שאם אלמד את העבודה במכבסה, אשאר שם קבוע. לכן גם הלכתי בשעות הפנויות שלי, אחרי

יום עבודתי, לעבוד שוב במכבסה, בשעות הערב, כי רציתי להיות קבוע במקום העי בודה. את פנחס אחי הכניסו לעבוד במטבח. הוא היה בהודו איש ביטוח מצליח מאוד, אבל פה עבד במטבח ולא התלונן. גם אביגיל היתה מעוניינת, כמוני, להיש אר בקיבוץ.

ביום שלישי, ברבע לחמש, באו הילדים לחדר וברבע לשש באה אביגיל מהעבודה בבית-הילדים. בשש וחצי יצאתי לעבודה בחדר האוכל ואביגיל אמרה שכדאי ללכת יותר מוקדם לעבודה כדי שאספיק לאכול משהו.

כתשע גמרתי את העבודה - הלכתי ל בוימים, הבוס שלי מהמאפייה. משם הלכתי הביתה. החלפתי את הבגדים ופניתי לעבר חדרו של אבא. פגשתי שם את אחי ואת אחותי. ישבנו קצת בחדר של אבא ואחרי שעה עשר וחצי חזרתי אלי לחדר, רציתי לקרוא, אבל לא קראתי כי העיניים כאבו לי.

נרדמתי. חשבתי שאביגיל נמצאת אצל אחת החברות שלה בקיבוץ. היתה לה חברה טובה בשם גר וידעתי שהיא תמיד מבקרת אצלה. היה לה חדר לבד, היא התחננה אחרי המיקרה. חשבתי אז: "אולי היא אצלה."

בבוקר ראיתי שהיא איננה. התחלתי ל חפש אותה במקום העבודה ובמקומות ששם היא יכולה להיות. לא מצאתי אותה בשום מקום. ואז התחלתי לדאוג קצת, כי לא ידעתי מה לחשוב.

אחרי שחיפשתי בכל מקום הלכתי למזר כירות. רק אמרתי שאשתי איננה והמוכיר טוכמן מיד אמר לי: "סע למשטרה, מהר." לא הבנתי.

אמרתי לו: "אולי תצלל למשטרה במקום שאני אלך לשם?" המוכיר אמר שהטלפון מקולקל. זה היה שקר, כי כשהייתי במשט רה צילצלו לשם מהקיבוץ והודיעו שמצאו כבר את אביגיל.

הייתי מוועז. לא הבנתי עוד מה בדיוק קורה כאן. נכון שלא בכיתי שאנשים יראו, אבל בכיתי בלב פנימה. אמרו לי שזה רצח. ידעתי שאביגיל בחר

רה נחמדה ומושכת. הדבר הראשון שחשבתי היה שמ ניסה לאנס אותה וכשהתנגדה, הוא הרג אותה. אמרת זה גם לשוטרים, כשחקרו אותי. הייתי בטוח שהמי תמצא את האשמים. הבטחון הזה עלה לי אחר-כך ב סבל ויסורים חינו. כי אחרי כן התברר לי שמהרגע שון עזבה המשטרה את כל מי שיכול היה להיות חש

תמונת חתונתם של בני הזוג וציון סלומון שניהם נישאו בגיל צעיר, בהיותם כבני עשרים